

[Fibiger.]

til at rette en Henstilling til Over-Skyldraadet om at tage det Spørgsmaal op, om der ikke kunde eller burde finde en Nedsættelse af Ejendomsskyldværdien Sted for visse Grupper af Ejendomme. I Statsgrundskyldloven staa der, at Over-Skyldraadet af eget Initiativ eller ved Henstilling fra Finansministeren kan optage Spørgsmaalet om Nedsættelse eller Forhøjelse for forskellige Grupper af Ejendomme, selv om der ikke er rejst Klager. Jeg forstaaer godt, at det for en Finansminister kan være fristende at rette Henstilling om at forhøje Ejendomsskyldværdien, saaledes at der kan komme flere Penge ind i Statskassen, men i en Tid som denne, hvor Ejendomspriserne er meget stærkt nedadgaaende, kunde der være god Anledning til at nedsætte Ejendomsskyldværdien procentvis indenfor forskellige Grupper af Ejendomme. For et Par Aar siden blev der af Over-Skyldraadet rundt omkring i de forskellige Amter foretaget en procentvis Forhøjelse. Forhøjelsen vakte ikke almindelig Glæde ude omkring, men hvis Ejendomsskyldværdien paa det Tidspunkt paa forskellige Steder var for lav, var der jo ikke saa meget at sige til det. Jeg er af den Opfattelse, at Ejendomsskyldværdien for visse Grupper af Ejendomme, navnlig indenfor Landbruget, for Øjeblikket er for høj, saaledes at den overstiger det, man kalder Prisen i Handel og Vandel; man maa jo regne med, at Ejendomsskyldværdien er det, den nøgne Ejendom, Ejendommen uden Besætning, Inventar o. s. v., kan koste. Naar saa dertil kommer, at Laanene skal gøres op, vil jeg paastaa, at Ejendomsskyldværdien for mange Grupper af Ejendommens Vedkommende betydeligt overstiger det Beløb, som er Prisen i Handel og Vandel. Og naar det er Tilfældet, mener jeg, maa det være Finansministerens og Over-Skyldraadets Pligt, ligesom man kunde forhøje i sin Tid, nu at være villig til at nedsætte forskellige Steder. Det er det Spørgsmaal, jeg her vil stille til den højtærede Finansminister, om han vil foretage en saadan Henstilling til Over-Skyldraadet.

Jeg forstod paa den ærede Ordfører for Socialdemokratiet og det kunde jeg selvfølgelig ikke tage fejl i —, at han ønskede ikke at være med til det foreliggende Lovforslag. Det kan jo ogsaa være rimeligt, naar der skal foretages en Ændring af Skatter, hvorved der bliver nogle, der faar Forøgelse, at man saa ikke er glad for det, men det forekommer mig, at i en Tid, hvor Skattetrykket er saa stort, som det er,

gælder det om, at det hviler paa et saa retfærdigt Grundlag som muligt. Jeg tror dog, man saavel fra Socialdemokratiets som fra det radikale Partis Side vil erkende, at man fra Lovgivningsmagts Side bør gøre det mest mulige for, at Fordelingen sker paa et saa retfærdigt Grundlag som muligt. Jeg tror ikke, nogen vil kunne bestride, at det er urimeligt efter den Udvikling, vi har haft i de senere Aar, at den store Skatteforøgelse vedblivende skal hvile paa fast Ejendom, uanset om der er nogen Skatteevne eller ej. Derfor haaber jeg ogsaa, at det skal lykkes under Udvalgsbehandlingen at faa Lovforslaget formet saaledes, at man ogsaa fra anden Side vil kunne se, at det vilde være rimeligt at foretage en Ændring.

Hvad nu angaar Enkelthederne i Lovforslaget, kan jeg sige, at selv om Grundlaget er et noget andet, eller i hvert Tilfælde Udregningen er en anden end den, som vi fra konservativ Side foreslog i Fjor og ogsaa foreslaar i Aar, kan vi i Princippet tiltræde det Lovforslag, som her er fremme. Hvorvidt Fordelingen skal være som foreslaaet, maa man tage under Overvejelse. Der bliver jo flere Udregninger, men det kan selvfølgelig ikke være det afgørende. Naar man nu har een Ordning efter Landkommunallovens § 50 og her indsætter noget nyt, synes jeg dog, at det bliver mere indviklet end nødvendigt. Men det er Spørgsmaal, som der kan forhandles videre om i Udvalget. Jeg haaber, at vi dér vil kunne finde et Grundlag, som vi fra begge Sider kan enes om og føre igennem.

Vi kan ogsaa tiltræde § 3, hvorefter der gives Kommunerne Lejlighed til at ændre paa Ligningsreglerne, selv om det er indenfor den Periode, som ellers har været fastsat; thi det er kun rimeligt, naar man gaar over til en ny Fordelingsmaade for de Amtsskatter, der udskrives, at man saa ogsaa giver Kommunerne Lejlighed til at indrette sig derefter. Endvidere kan jeg ogsaa tiltræde det, som der er Tale om i § 5, hvorefter Skatteyderne bliver klare over, hvor Pengene gaar hen, om de gaar til Kommunens Behov eller de gaar til Amtets Behov. Jeg ved, at der fra mange Kommunalmands Side har været anket over, at de skulde være Skatteopkrævere for Amtet, og at Kommunerne var spændt saa haardt for i Forvejen, at de ikke kunde tage mere. Det vil vel hjælpe lidt, naar man kan vise paa Skatteblanketten, at det ikke i og for sig er Kommunens Udgifter, der er steget, men det er den Del af Skatterne, som skal gaa til Amtsrepartitionsfonden. Naar man taler om, at Kommunerne